

før, at først maa der foreligge — han brugte maaske ikke Ordet „først“ —, men han skildrede, at Situationen var den, at der maatte komme Forslag til en endelig Løsning, og derefter maatte i den Anledning Overvejelserne komme frem, og derunder kunde det saa vise sig, om der var Grund til at forlænge Tidsfristen for Forsøget. Det har jeg ikke det mindste imod; men det, der er det afgørende, er, at det bliver slaaet fast, at der skal fremsættes et Forslag med al den Vægt, som Sagkundskaben kan give, og med alle de Oplysninger, som Rigsdagen behøver i denne Sag, og som et fuldt Forslag kan give. Jeg kan ikke faa andet ud af den højtærede Ministers Ord før, som han nu tog tilbage, end at netop dette Trin gennem et endeligt fuldført Forslag skulle vi have først.

Ministeren for offentlige Arbejder (Thomas Larsen): Nej, det har jeg aldrig udtalt, og det ærede Medlem vil ogsaa ved at læse mine Udtalelser i Rigsdagstidenden se noget ganske andet. Jeg har sagt, at hvis det ikke foreligger saa klart, at de udførte Værker ere utilstrækkelige, at man derpaa kan begrunde et endeligt og udarbejdet Forslag til enten at lukke Løbet eller til at slaa fast, at nu skal det have sit Forblivende med det, der er gjort, saa kunde Ministeren til den Tid fremsætte et Forslag for Rigsdagen om en Forlængelse af Forsøgsfristen, som Rigsdagen saa kunde tage imod eller eventuelt ændre, saaledes at det bliver et endeligt Forslag. Det er det, jeg har sagt.

Eduard Larsen: Jeg kan ikke sige andet end, at hvis det er den højtærede Ministers Mening, strider det efter min Opfattelse direkte mod det, der staar i Lovforslaget. Lovforslagets § 3 tillader kun to Muligheder: Enten er Ministeren tilfreds, og saa bliver man ved det, man har, og det er en endelig Ordning, eller ogsaa er Ministeren ikke tilfreds, og saa maa han komme med et endeligt Forslag, der stiller Tingene paa den rette Basis.

Ordføreren (P. Th. Nielsen): Jeg har ikke til Hensigt i nogen synderlig Grad at forlænge Debatten; jeg tror, det er ret unyttigt, at vi staa her og tale i lange Baner, da de fleste, ja, jeg antager alle, i Virkeligheden have taget deres Standpunkt. Jeg skal heller ikke i synderlig Grad komme ind paa at imødegaa det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen), saa me-

get mindre som det forekommer mig, at han talte i allerhøjeste Grad uklart, selvmodsigende og gaadefuldt, og det gaadefulde ønsker jeg ikke her at indlade mig paa. Det ærede Medlem fra Kerteminde talte om, at Ministeren kunde afgøre, at det, der nu blev truffet Bestemmelse om, skulde bestaa i Tid og Evighed. Han sagde, at alle Kortene vare slaaede ud af Hænderne paa Sydpartiet, men i samme Aanddrag sagde han, at der aldrig blev Ende paa dette Forsøg. Paa lignende Vis fortsatte det ærede Medlem paa andre Punkter, men det skal jeg slet ikke fortabe mig i. Han talte til Slutning om den endelige Løsning, han ønskede skulde skabes, men jeg maa gøre gældende overfor det ærede Medlem, at det, han sidst var med til at foreslaa, og som blev sendt op til Landstinget, er ikke en endelig Løsning, aldeles ikke. Det ærede Medlem og de, der stemte sammen med ham, betonedede netop, at det, de vilde, var noget foreløbigt, og det stod endogsaa i Lovforslaget, at Ministeren be myndigedes til at lade det ved Hvide Sande aabne Udløb lukke „og foreløbig at lade tilvejebringe et nyt Udløb ved Genaabning af Gennemskæringen ved Nymindegab“. De betonedede udtrykkeligt, at det, der skulde laves, var noget foreløbigt, og de sagde udtrykkeligt i Betænkningen, at naar det var sket, skulde „Sagen derefter paa Grundlag af de gjorte Erfaringer tages op til fornyet og endelig Behandling af de sagkyndige og Bevillingsmyndighederne“. Dette ønsker jeg at slaa fast, naar det ærede Medlem taler saa stærkt om, at det, vi skulde have haft, var en endelig Ordning. Det, det ærede Medlem foreslog at stemme for, var netop noget foreløbigt, og den endelige Ordning forbeholdt de sig ogsaa den Gang.

Det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) mener jo, at der vil komme andre og større Bygningsværker efter. Ja, det vil Tiden vise, hvad der kommer efter; vi staa alle, mener jeg, fuldkommen frit med Hensyn til, hvad der skal komme efter. Det er muligt, at det, der vil komme, er noget i Retning af at sikre Løbet paa Sydsiden. Det mene Ingeniørerne ogsaa er muligt, men de mene samtidig, at det ikke vil drage store Beløb efter sig; efter hvad jeg kan forstaa, mene de endogsaa, at det kan laves for den Bevilling, der nu forhaabentlig bliver given. Saa sagde det ærede Medlem, at man skulde ikke give Statens Penge ud til noget, der ikke tilfredsstillede Befolkningen. Nej, det skal man ikke, og derfor undrer det mig i høj